

Trvalo nám dlouho, než jsme si začaly rozumět.
Naučila mě necítit.

A já ji poslouchala.
Protože to bylo jednodušší.

„Když necítit všechno je snazší než cítit nic.“

Kapitola 2 – Poprvé a naplno

Bylo mi šestnáct a myslela si, že to je ono.
První láska.

Nevěděla jsem nic – jen že ho potřebuju.
Stačilo, aby se podíval a já se v tom pohledu ztratila.

Zamilovala jsem se – silně, se vši vášní a silou.
Věřila jsem, že je to napořád.
Že už nikdy nikdo jiný nebude.

První sex – byl něžný, opatrný – všechno jsem cítila naplno.
Věřila jsem mu.
Pustila ho dovnitř.
Byl celý můj svět. A pak odjel.

Musel – protože rodiče.
Já nesměla – protože rodiče.

Nebylo jak tomu zabránit.
Nebyl to rozchod – byl to *jen* konec.

Měsíce jsem brečela v noci do polštáře.
Poslouchala jsem naši písničku pořád dokola, až mi ji doma zakazovali
pouštět.

A pak přišel zlom...
To jemné ve mně se schovalo do spodní zásuvky.
City jsem zamkla na dva západy a zahodila klíč.

A tak vznikla druhá krabička.

Zůstala jen tvrdší verze mě.
Ta, co si řekla: „Už nikdy takhle. Už nikdy tolik.“

City jsem od té doby vnímala jako slabost.
Sex se jevil jako dobrý únik a síla.
Možná obrana. Možná zbraň.
Záleží, kdo drží otěže.